

۲۱- ژنرال تامی فرانکس، طراح و فرمانده نیروهای آمریکایی در زمان حمله این کشور به عراق و افغانستان.

۲۲- افسر اطلاعاتی آمریکا در عراق.

۲۳- خبرنگار واشنگتن پست که نامش در جریان رسوایی واترگیت و استعفای نیکسون بر سر زبان‌ها افتاد.

۲۴- دیکتاتور نظامی پاناما که در سال‌های ۱۹۸۳ تا ۱۹۸۹ در این کشور حکومت می‌کرد. وی در زمان حمله آمریکا به پاناما با سازمان سیا همکاری ویژه و مهمی داشت. او از قاچاقچیان بزرگ مواد مخدر و اسلحه در جهان بود.

۲۵- مشاور وزیر دفاع آمریکا در سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۰۵.

۲۶- فیلم سینمایی «آوارها» اعراف آمیز از حمله کوسه‌ها به شناگران است. در این فیلم آمریکایی‌ترین برودی رئیس پلیس این جزیره وحشتناک است که برای نجات مردم از کوسه‌ها تلاش می‌کند.

۲۷- تحلیلگر سرشناس آمریکایی و از اعضای شورای روابط خارجی این کشور

۲۸- ایساف، طبق قطعنامه‌های شماره ۱۳۸۶، ۱۴۳۱ و ۱۴۴۴ شورای امنیت سازمان ملل متحد و طبق فصل هفتم منشور ملل متحد و مفاد موافقتنامه ۶ دسامبر ۲۰۰۱ بن به منظور کمک به حفظ امنیت برای کمک به دولت انتقالی افغانستان و اجرای برنامه‌ها و فعالیت‌های سازمان ملل متحد در آن کشور تشکیل شد. این هیأت امنیتی تحت سرپرستی ناتو از سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۴ در افغانستان حاضر بود.

۲۹- ژنرال چهارستاره بازنشسته ارتش آمریکا که از سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۸ فرمانده عملیات‌های ویژه مشترک پنتاگون در عراق بوده و رهبری عملیاتی را بر عهده داشت که منجر به پیدا کردن و قتل ابومصعب زرقاوی و همچنین دستگیری صدام شد. وی از سال ۲۰۰۹ به طور همزمان فرماندهی ایساف و نیروهای نظامی آمریکا در افغانستان را برعهده گرفت. انتقادات جنجال‌برانگیز وی در مورد اعضای دولت اوپاما و جوپایدن، معاون وی باعث شد از مسئولیت اخراج شود.

۳۰- ژنرال چهارستاره ارتش و فرمانده نیروهای نظامی آمریکا و همپیمانان این کشور در عراق که در سال‌های ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲ رئیس سازمان سیا نیز بود.

شماره ۲۸۰

شماره سوم • اسفند ۱۴۰۰

ترامپ را چیزی خواند که «بازی را عوض می‌کرد» و نیروهای افغان را در «مسیر پیروزی» قرار می‌داد. نیکلسون با اطمینان گفت که دیگر دور دور «نیروهای امنیتی افغان» است و ایالات متحده و شرکای افغانش بار دیگر از «برهه حساس» گذشته بودند. سخنگوی وزارت خارجه نیز با همین خوش بینی قاطعانه گفت که «حملات طالبان به مراکز مردمی افغانستان شکست خورده و نتوانسته مناطق شهری را تصور کند و نگه دارد و برعکس به تلفات سنگین مبارزان مهاجم طالبان ختم شده است.» سخنگوی وزارت خارجه در مواجهه با گزارش‌های تصرفات طالبان روی «ظرفیت روبه‌رشد نیروهای امنیتی و دفاعی ملی افغان» تأکید کرد که «همچنان کنترل مرکز تمام ولایت‌ها را در دست دارند.» این اظهار نظر عملاً عین همان دست‌نظراتی بود که مقاماتی هم‌رده در طول ۱۷ سال گذشته به زبان آورده بودند.

به همان اندازه نیز از واقعیت به دور بود. از سال ۲۰۰۱، ایالات متحده نزدیک به یک تریلیون دلار صرف هزینه‌های جنگ در افغانستان کرده بود، به عبارتی سالانه متوسط بیش از ۵۰ میلیارد دلار. نزدیک به ۲ هزار و ۵۰۰ نظامی ایالات متحده و بیش از هزار نفر از نیروهای ائتلاف کشته شده بودند که اهل بریتانیا، کانادا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، لهستان و چندین کشور دیگر بودند. بیش از ۲۰ هزار آمریکایی در جریان عملیات زخمی شده و ده‌ها یا صدها هزار نفر دیگر نیز دچار مشکلات روانی و جسمانی گوناگون شده بودند. با این حال طالبان همچنان پیشروی می‌کرد، دولت افغانستان حمایت افغان‌ها را از دست می‌داد، حملات انتحاری روبه‌رشد بود، تلفات غیرنظامیان افزایش می‌یافت، کشت خشخاش بیشتر می‌شد، مردم افغان نیز امید خود را می‌باختند و اکنون اکثریت می‌گفتند که کشور در مسیر اشتباه قرار دارد. آمریکایی‌ها نیز امیدشان را می‌باختند؛ گرچه هیچ‌کس به مداخله ابتدایی در سال ۲۰۰۱ اعتراض نکرده بود اما اکنون بسیاری از آمریکایی‌ها فکر می‌کردند که ایالات متحده در افغانستان «عمدتاً شکست خورده» است و فقط ۴۵ درصد همچنان فکر می‌کردند که مداخله «تصمیم درستی» بود. جنگ همچنان برای مالیات‌دهندگان آمریکایی حدود ۴۵ میلیارد دلار در سال هزینه داشت، ولی پیشرفت حقیقی همچون همیشه دور از دسترس به نظر می‌رسید.

در دسامبر ۲۰۱۹ فقط دو ماه پس از آنکه رئیس ستاد فرماندهی مرکزی، ژنرال جوزف ووتل مصرا نه گفت «استراتژی طالبان برای صبر کردن تا زمان رفتن ما استراتژی نابخوابی است.» ترامپ به پنتاگون دستور داد تعداد سربازان آمریکایی در افغانستان را به نصف کاهش بدهد و به گفت‌وگوهای صلح با طالبان سرعت ببخشد.

مذاکره‌کننده ارشد ایالات متحده، زلمی خلیل‌زاد، کسی که از همان زمان تلاش برای براندازی رژیم تحت حمایت شوروی در اوایل دهه ۱۹۸۰ نقشی کلیدی در سیاست ایالات متحده در قبال افغانستان ایفا کرده بود، دولت افغانستان را از گفت‌وگوها کنار گذاشت و در پی توافقی برآمد که راه را برای خروج سربازان آمریکایی هموار می‌کرد و در مقابل طالبان متعهد می‌شد تا با دولت افغانستان مذاکرات صلح بلندمدت انجام بدهد و نگذارد تروریست‌ها از خاک افغانستان علیه ایالات متحده دست به عمل بزنند.^{۳۱} کارشناسان بسیاری گفتند که چنین توافقی به بازگشت طالبان به قدرت